

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 458/25
9.6.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Милимира Лукића, председника већа, судија Маје Илић и Раше Јанковића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Мирјане Јанковић Недић, записничара, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела насиље у породици из члана 194 став 1 Кривичног законика (КЗ) и др., одлучујући о жалбама јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Вршцу и браниоца окривљеног АА, адвоката Миодрага Шинжара, изјављеним против пресуде Основног суда у Вршцу 6К.бр.273/24 од 11.04.2025. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 став 2 Законика о кривичном поступку (ЗКП), дана **09.06.2025. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Вршцу и браниоца окривљеног АА, адвоката Миодрага Шинжара и пресуда Основног суда у Вршцу 6К.бр.273/24 од 11.04.2025. године, се **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу 6К.бр.273/24 од 11.04.2025. године, окривљени АА, са личним подацима као у изреци те пресуде, оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194 став 1 КЗ у стицају са кривичним делом насиље у породици из члана 194 став 3 КЗ, па му је суд применом наведених законских прописа претходно утврдио појединачне казне затвора и то за кривично дело насиље у породици из члана 194 став 1 КЗ, казну затвора у трајању од 3 (три) месеца, а за кривично дело насиље у породици из члана 194 став 3 КЗ, казну затвора у трајању од 9 (девет) месеци, те га је даљом применом наведених законских прописа из чланова 1, 4, 42, 43, 44, 45 и 54 КЗ, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 11 (једанаест) месеци, која ће се извршити на тај начин што окривљени не

сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција и то без примене електронског надзора. Наведеном пресудом одређено је и да уколико окривљени једном у трајању од 12 часова или два пута у трајању до 6 часова, самовољно напусти просторије у којима станује, да ће му суд одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Применом одредбе члана 89а КЗ првостепени суд је окривљеном изрекао меру безбедности забране прилажења оштећеној ББ и малолетном оштећеном ВВ, на удаљеност мању од 100 (сто) метара и даљу комуникацију са оштећеном у трајању од 1 (једне) године. Сходно одредби члана 258 став 4 ЗКП оштећени су упућени на парницу ради остваривања имовинско - правног захтева. Наведеном пресудом, првостепени суд је сходно одредбама члана 264 у вези члана 261 став 2 тачка 9 ЗКП обавезао окривљеног да на име паушалног износа буџетским средствима суда уплати износ од 5.000,00 динара, као и да ОЈТ Вршац накнади трошкове кривичног поступка, за извршено вештачење и довођење у укупном износу од 8.260,00 динара, уплатом на рачун тог органа, све у року од 60 дана по правноснажности пресуде и под претњом принудног извршења. Сходно одредбама члана 264 став 1 у вези члана 261 став 2 тачка 8 ЗКП, окривљени је обавезан да на име награде пуномоћника оштећених, оштећенима исплати износ од 185.625,00 динара, у року од 60 дана по правноснажности пресуде и под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Вршцу, због одлуке о кривичној санкцији и о другим одлукама, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и преиначи првостепену пресуду у погледу мере безбедности забране приближавања и комуникације са оштећенима из члана 89а КЗ, тако што ће окривљеном изрећи меру безбедности забране приближавања и комуникације са оштећенима из члана 89а КЗ у трајању од 3 (три) године од правноснажности пресуде,

-бранилац окривљеног АА, адвокат Миодраг Шинжар, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичним санкцијама са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и укине првостепену пресуду а спис предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или да исту преиначи тако што ће окривљеног АА огласити кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138 став 2 у вези става 1 КЗ и осудити га на казну запрећену за наведено кривично дело, те обавезати окривљеног на плаћање трошкова кривичног поступка на име награде пуномоћника оштећених и паушалног износа од 5.000,00 динара у корист буџетских средстава а да окривљеног ослободи од обавезе плаћања трошкова кривичног поступка на име службене одбране браниоца постављеног по службеној дужности.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж.бр.514/25 од 03.06.2025. године, предложио да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Вршцу и преиначи првостепену пресуду у погледу мере безбедности забране приближавања и комуникације са оштећенима из члана 89а КЗ, тако што ће је изрећи у трајању од 3 (три) године, а да одбије као неосновану жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Миодрага Шинжара.

Апелациони суд у Београду одржао је седницу већа у смислу одредбе члана 447 став 2 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, па је, размотривши списе предмета, заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, те по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, нашао:

– жалбе су неосноване.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Миодрага Шинжара, првостепена пресуда се побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, тако што се истиче да је изрека пресуде противречна сама себи, да су разлози о чињеницама које су предмет доказивања, нејасни, да о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа или записника и исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника, па због тога није могуће испитати њену законитост и правилност.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, изнети жалбени наводи оцењени су неоснованим, будући да је првостепени суд дао јасне и аргументоване разлоге о свим одлучним чињеницама у конкретној кривично-правној ствари, при чему је изрека побијане пресуде јасна и разумљива, није противречна сама себи и датим разлозима и садржи све чињенице и околности од којих зависи примена закона, док образложење пресуде садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује да је окривљени извршио кривична дела за која је оглашен кривим, као и радње које је предузео приликом извршења истих.

Поред тога, првостепени суд је на основу изведених и правилно оцењених доказа, ближе означених у образложењу ожалбене пресуде, а у склопу одбране окривљеног, као и осталих доказа, правилно утврдио све одлучне чињенице, како оне које чине објективна обележја кривичних дела у питању, тако и чињенице и околности које се тичу субјективног односа окривљеног према учињеним кривичним делима, о чему су дати јасни, уверљиви и непротивречни разлози, које у свему као правилне прихвата и овај суд, као другостепени, при чему је супротно жалбеним наводима, побијана пресуда јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује да је окривљени извршио кривично-правне радње, док се из наведених разлога у образложењу пресуде види који докази потврђују одлучне чињенице и како је првостепени суд ценио изведене доказе и одбрану окривљеног, а што је у складу са садржином доказа на којима се заснива првостепена пресуда, па се неосновано у изјављеној жалби браниоца окривљеног истиче супротно. Осим тога, насупрот жалбеним наводима браниоца, у изреци првостепене пресуде, као и у њеном образложењу, јасно и прецизно су описане кривично-правне радње окривљеног.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног

чињеничног стања, жалбом браниоца окривљеног оспорава се оцена суда о изведеним доказима, а пре свега оцена исказа оштећених, те оцена одбране окривљеног, тако што се у жалби износи сопствена анализа изведених доказа, другачија од оне коју је првостепени суд дао у образложењу пресуде, а с тим у вези оспоравају се и чињенични и правни закључци првостепеног суда, да је окривљени АА извршио предметна кривична дела за која је оглашен кривим, и истовремено указује да се у радњама окривљеног евентуално стичу обележја бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138 КЗ.

По налажењу Апелационог суда у Београду, као другостепеног, неосновани су жалбени наводи браниоца окривљеног, којима се првостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер је првостепени суд правилно и свестрано ценећи изведене доказе и одбрану окривљеног, поуздано утврдио све оне чињенице које су одлучне за доношење законите одлуке у предметној кривично-правној ствари, а наведено образложење у првостепеној пресуди прихвата и овај суд.

Првостепени суд је у току доказног поступка саслушао окривљеног АА, те испитао оштећеног, малолетног ВВ и оштећену ББ, извршио увид у налаз и мишљење вештака др Николе Атанацковића, са записника о испитивању ОЈТ Вршац Кти.бр.10/24 од 30.08.2024. године, извршио увид у пресуду Основног суда у Вршцу 3 П2-263/24 од 02.09.2024. године, у пресуду Основног суда у Панчеву 1 П2-605/12 од 14.12.2012. године, извршио увид у криминалистичко-техничку фотодокументацију ПС Вршац број УВ-364/24 од 27.07.2024. године, извештај Центра за социјални рад Града Вршца од 27.07.2024. године, криминалистичко-техничку фотодокументацију ПС Вршац број УВ-377/24 од 02.08.2024. године, криминалистичко-техничку фотодокументацију ПУ у Панчеву број Кт-450-638/2024 од 03.08.2024. године, извештај о форензичком прегледу лица места ПУ Панчево број Кт-450-638/2024 од 03.08.2024. године, и извршио увид у извод из казнене евиденције за окривљеног, те је стога првостепени суд ценећи све изведене доказе, како појединачно, тако и у међусобној повезаности, правилно и потпуно утврдио чињенично стање.

Из овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, заснованог на јасној и свеобухватној оцени сваког доказа засебно и свих доказа заједно, проистиче логичан и недвосмислен закључак првостепеног суда који у потпуности прихвата и овај суд, да је окривљени АА дана 21.07.2024. године, око 16:30 часова у ... и дана 02.08.2024. године, око 19:34 часа, у стању у коме је могао да схвати значај свог дела и могао да управља својим поступцима, претњом да ће напасти на живот и тело чланова своје породице и дрским и безобзирним понашањем угрозио спокојство, телесни интегритет и душевно стање чланова своје породице – сина малолетног оштећеног ВВ, рођеног 2011. године и бивше супруге, оштећене ББ, на тај начин што је дана 21.07.2024. године, око 16:30 часова, малолетном оштећеном ВВ послао поруку преко апликације “Viber”, са броја телефона ..., да ће му јебати матер, да ће га поломити и њега и мајку, као и баку, те вређао мајку говорећи да је кучка, терао га у три лепе материне, те рекао: “Ако ти ја будем дошао тамо, згазићу и тебе и њих све заједно, сломићу вас! Да си дошао да ја теби не би долазио тамо да вам се најебем миле мајке јел ти јасно..., хоћеш да сад дођем да вам јебем све по списку, а да му је и раније слао поруке, којима га је вређао и омаловажавао, а дана 02.08.2024. године, око 19:34 часа, ББ, бившој супрузи са броја телефона ..., на телефон ..., послао поруку: “Јебем ли ти милу мајку која те је

оштенила, кучко”, а малолетном оштећеном и поруку: “Види овако мангупе!!! Не будеш ли дошао у недељу замолићу те да ову поруку негде запишеш, где ће остати заувек записана и где ћеш једног дана када дође време моћи поново да је прочиташ! Та вештица која се бави враџбинама и бајањем и која је оштенила кучку која те родила и сви ови страни плаћеници који добијају новац да растурају породице и растављају децу од својих родитеља могу да ми попуше курац!!! Овим кршим сва њихова правила јер за мене она не важе...Наравно ако не дођеш! Не желим више да те видим и немој случајно да си ми дошао на гроб када умрем ја или можда баба, сахранићу те са њом, за мене ти више нећеш бити нико и ништа и не желим за тебе да знам...., а што је све код оштећених изазвало страх и узнемиреност, при чему је био свестан својих дела и хтео његово извршење и био свестан да су његова дела забрањена.

У вези са жалбеним наводима браниоца окривљеног којима се указује да се у радњама окривљеног АА евентуално стичу обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138 КЗ, Апелациони суд у Београду је исте оценио неоснованим и без значаја на другачију одлуку суда у овој кривично-правној ствари.

Наиме, окривљени АА је у својој одбрани током поступка признао да је према члановима своје породице – сину, малолетном оштећеном ВВ, рођеном 2011. године и бившој супрузи, оштећеној ББ, предузео кривично-правне радње ближе описане у изреци првостепене пресуде, а одбрана окривљеног сагласна је са другим изведеним доказима, те је из чињеница утврђених из доказа изведених у доказном поступку, правилно првостепени суд закључио да се у радњама окривљеног стичу обележја бића кривичног дела насиље у породици из члана 194 став 1 КЗ у стицају са кривичним делом насиље у породици из члана 194 став 3 КЗ, како је то и описано у изреци првостепене пресуде.

Правилан је и закључак првостепеног суда да стање спокојства представља субјективан осећај и да спокојство између осталог означава одсуство узнемирености од стране неког лица, уверење да не прети никаква опасност, као и одсуство узбуђења, а имајући у виду одбрану окривљеног у делу у коме је навео да поруке које је послао сину представљају поруке које су речене у афекту, односно да окривљеном није била намера да науди малолетном оштећеном, без значаја је по правилном налажењу првостепеног суда за доношење другачије одлуке, у односу на малолетног оштећеног ВВ, имајући у виду да је малолетни оштећени изјавио да се плаши окривљеног, тј. да га се боји, што у конкретном случају значи да је дошло до угрожавања спокојства малолетног оштећеног, а тиме и да су наведене радње окривљеног довеле до забрањене последице у односу на малолетног оштећеног ВВ. Такође, у делу свог исказа, оштећена ББ је навела да ју је порука коју је послао окривљени јако узнемирила, јер није први пут да је вређа и прети, из чега произлази да су послате речи, односно поруке од стране окривљеног, оштећеној, угрозиле њено спокојство, као и део који се односи на оштећену у порукама упућеним малолетном оштећеном, које су и објективно подобне да доведу до угрожавања спокојства, на који начин су радње окривљеног довеле до забрањене последице у односу на оштећену ББ.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног АА стичу сва битна обележја бића кривичног дела насиље у породици из члана 194 став 1 у КЗ у

стицају са кривичним делом насиље у породици из члана 194 став 3 КЗ, на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде, правилно закључивши да је окривљени предметна кривична дела извршио са директним умишљајем, о чему су у образложењу дати детаљнији разлози, па су стога жалбени наводи браниоца окривљеног, којима се у овом делу побија првостепена пресуда, за овај суд неприхватљиви и као такви оцењени неоснованим.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, а по жалбама јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Вршцу и браниоца окривљеног АА, адвоката Миодрага Шинжара, Апелациони суд у Београду је нашао да су жалбе неосноване.

Наиме, првостепени суд је одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном, правилно ценио све околности из члана 54 КЗ, које су од утицаја на висину казне, па је тако од олакшавајућих околности на страни окривљеног АА ценио његову неосуђиваност, коректно држање пред судом, признање извршења кривичних дела за која се терети, чиме је допринео бржем и ефикаснијем вођењу овог кривичног поступка, док отежавајућих околности на страни окривљеног није нашао те му је утврдио појединачне казне затвора и то за кривично дело насиље у породици из члана 194 став 1 КЗ, казну затвора у трајању од 3 (три) месеца, а за кривично дело насиље у породици из члана 194 став 3 КЗ, казну затвора у трајању од 9 (девет) месеци, налазећи да све напред наведене олакшавајуће околности представљају нарочито олакшавајуће, које оправдавају примену института ублажавања казне испод законом прописаног минимума за ово кривично дело, па га је даљом применом члана 60 КЗ осудио на јединствену казну затвора у трајању од 11 (једанаест) месеци, коју ће окривљени издржавати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, под условима и на начин како је то ближе одређено у изреци првостепене пресуде.

По оцени Апелационог суда у Београду, јединствена казна затвора у наведеном трајању на коју је окривљени осуђен, сразмерна је тежини извршених кривичних дела и степену кривице окривљеног, иста је нужна али и довољна за постизање сврхе кажњавања из члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Имајући у виду да је првостепени суд свим утврђеним околностима, како олакшавајућим, тако и отежавајућим, на страни окривљеног АА, дао адекватан значај, то су супротни жалбени наводи јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Вршцу којима се оспорава правилност одлуке о кривичној санкцији, оцењени неоснованим.

Жалбени наводи браниоца окривљеног којима се оспорава правилност одлуке о кривичној санкцији, тако што се предлаже одмеравање блаже казне, оцењени су као неосновани, имајући у виду законом прописане казне за кривична дела за која је окривљени оглашен кривим првостепеном пресудом, те постојање свих напред наведених околности, које и по оцени овог суда не оправдавају изрицање блаже казне окривљеном од оне која му је изречена првостепеном пресудом, имајући при том у виду да бранилац окривљеног у изјављеној жалби не указује на постојање нових околности које првостепени суд није имао у виду и није ценио приликом одмеравања кривичне

санкције коју ће изрећи окривљеном.

Надаље, првостепени суд је применом одредби чланова 89а КЗ, према окривљеном АА изрекао и меру безбедности забране приближавања оштећеној ББ и малолетном оштећеном ВВ, на удаљеност мањој од 100 (сто) метара и даље комуникације са оштећенима у трајању од 1 (једне) године, правилно налазећи да би даље узнемиравање оштећених, односно даља комуникација окривљеног са оштећенима, било опасно по оштећене, те да је временски период од једне године, довољан за отклањање такве опасности. Стога су супротни жалбени наводи јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Вршцу, којима се предлаже изрицање наведене мере у дужем временском трајању, од чак три године, оцењени као неосновани.

Пправилно је првостепени суд поступио и када је сходно члану 258 став 4 ЗКП оштећене упутио на парницу ради остваривања имовинско-правног захтева, обзиром да подаци овог кривичног поступка не пружају поуздан основ ни за потпуно, ни за делимично одлучивање о имовинско-правном захтеву оштећених.

Надаље, насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног АА, правилно је првостепени суд, имајући у виду са једне стране стварне трошкове настале током овог кривичног поступка, а са друге стране личне и породичне прилике окривљеног, који је по занимању металостругар, радно је способан, осуђен је на јединствену казну затвора у трајању од 11 (једанаест) месеци, коју ће издржавати у просторијама у којима станује, али без примене електронског надзора, што му омогућава и остваривање материјалне зараде, односно да може платити трошкове кривичног поступка, без опасности по сопствену и егзистенцију лица која је по закону дужан да издржава, те га је правилно првостепени суд обавезао на плаћање трошкова кривичног поступка, како је то специфицирано и у изреци првостепене пресуде.

Сходно наведеном, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду одлучио је као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мирјана Јанковић Недић,с.р.

Председник већа-судија
Милимир Лукић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић